

der vel om, at der skal være en oprindelig og naturlig Betydning af Ordet „Løsgænger“; men nogen oprindelig og naturlig Definition paa Løsgænger tror jeg ikke, man kan give, og, naar man tager Løsgænger, saaledes som det har udviklet sig i vor Straffelovgivning, er det en aldeles politimæssig Forseelse. Indtil 1829 ramte Straffen for Løsgænger kun de Personer af Landalmuen, som skulde tage fast Tjeneste og ikke havde gjort det. I 1829 kom der en hyderligere Bestemmelse til, som nærmest var rettet paa Kjøbstæderne, hvor den tidligere Løsgængerstraf ikke fandt Sted; den bestod i, at Politiet kunde give de Personer, som vare pligtige til at tage fast Tjeneste — og det er derpaa, at Forordningen af 1829 gaaer ud — et Tilhold om at søge løvhjemlet Erhverv. Nu er den tidligere Forskrift og de tidligere Paalæg om, at Landalmuen skal tage fast Tjeneste, aldeles ophævede, og dermed er bortfalden den oprindelige Betingelse for Løsgængerstraffens Anvendelse. Vi have saaledes, naar vi ville tage Sagen historisk, kun den Deel af Løsgængerforbrydelsen tilbage, der blev skabt i 1829, og det var, naar Politiet gav en Person Tilhold om at søge fast Erhverv, og han ikke efterkom dette Tilhold. Men det fremlagte Udkast gaaer videre; det siger, at en Person kan dømmes, naar han streifer omkring arbejdsløs og ikke kan paavise, at han er i Besiddelse af Midlerne til sit Underhold. Denne Art Løsgænger har egentlig ikke tidligere været hjemlet i Lovgivningen, og man vil ogsaa see af Motiverne, at det Spørgsmaal har været opkastet i Lovcommissionen, hvorvidt man skulde indrømme, at en Person kunde straffes for Løsgænger, medmindre han først havde faaet et Tilhold om at søge fast Erhverv, og at Lovcommissionen har haft i sin Midte en del Medlemmer, der have været af den Mening, at der altid skulde gaae et Tilhold fra Politiets Side forud, inden Nogen kunde straffes som Løsgænger, og det er den Mening, jeg for mit Bedkommende bestemt tiltræder. Jeg tiltræder den, fordi den stemmer med den historiske Udvikling af Begrebet om Løsgænger, og jeg tiltræder den i den personlige Friheds Tarev. Jeg trøer ikke, at der i vor Lovgivning findes nogen Bestemmelse, der i den Grad

skjuler Politivillkaarlighed, som det at dømme Folk for Løsgænger. Jeg har seet mangfoldige Domsacter, baade fra Overretterne og Højesteret, fra de forskjelligste Egne af Landet, hvor der er givet Personer Tilhold om at tage fast Tjeneste, uden at det i mindste Maade er oplyst, at de ikke havde eller ikke kunde finde andet Erhverv, og jeg har seet mangfoldige Domsacter, hvoraf det fremgaaer, at man har unbladt at føre Control med saadanne Personers Erhvervsmaade. Det forekommer mig imidlertid, at naar Politiet har givet et saadant Tilhold, bør det ogsaa sørge for, at Bedkommende stadigt møder, og ikke lade f. Ex. $\frac{1}{2}$ Aar eller længere Tid gaae hen, uden at den Paagjældende melder sig og forklarer sig om sin Erhvervsmaade, og saa først, naar man faaer en saadan Mand mistænkt for Tyveri eller hvilken som helst anden Forbrydelse, gribe ham deri, at han er bleven borte, og dømme ham, uagtet han maaskee i den Tid har havt lovligt Erhverv. Blot fordi han ikke er gaaet hen paa Politicontoiret og har anmeldt sig, dømmes man ham, fordi man ikke kan dømme ham for noget Andet. Det er vilkaarligt, og det er skadeligt og fordærveligt for den Anseelse, hvori Domstolene bør staae i den offentlige Mening. Derfor tror jeg, at man ikke skal udvide Løsgængerstraffen udenfor de Tilfælde, at der forud er givet et Tilhold, at den Bedkommende altsaa har faaet en Paamindeelse om at møde og gjøre Rede for sin Erhvervsmaade. Vel er det saa, at det Skadelige, som kan være i at give Personer et saadant Tilhold og dertil at knytte en Straf for Overtrædelsen deraf, ikke bortfalder derved, at Straffen er mindre; men derved, at Straffen er sat saa mild og lempelig, saaledes som det er Tilfældet i det foreliggende Udkast, vil Misbrug for en stor Deel tabe sig, og der vil i det praktiske Liv vise sig en stor Forskjel; thi naar En har faaet et Tilhold, som han modvillig tilfidesætter, men Politiet alligevel lader ham gaae, indtil han bliver mistænkt for Tyveri, og da griber denne hans Tilfidesættelse af Tilholdet og dømmes ham derfor, saa er man nødt til bestandigt at dømme ham for første Gang begaaet Løsgænger, fordi denne Lov i Virkeligheden ophæver Virkningen af Løsgænger i Gjentagelsestilfælde.